

SEMINARIUM VARADIENSIS

Anul VIII
Numărul
36 (62)
OCTOMBRIE
2011

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

SFÂNTUL APOSTOL ANDREI

Cel dintâi chemat așa cum mai este numit de Tradiția Bisericii, iar în tradiția locală grecească purtând supranumele de „*protocletul*”. Acest supranume i-a fost dat pentru că el a fost cel care a mijlocit întâlnirea fratelui său Simon Petru cu Mesia. Conform Sfintei Scripturi cei doi frați, Petru și Andrei, erau originari din Betsaida, localitate situată pe malul Lacului Genezaret. Aveau o casă în Capernaum (Mc. 1,29) și erau de profesie pescari, împreună cu tatăl lor Iona. Numele Andrei derivă din grecescul *Andreas*, care înseamnă „viteaz”, „bărbătesc”. Acesta este un nume grecesc, deși Sfântul Apostol Andrei era iudeu.

Ca mulți dintre evreii care erau preocupați de salvarea Israelului, împovărați fiind de taxele percepute de autoritățile romane dar și de colaborarea arhierilor și a preoților de la Templu cu autoritățile romane (nu trebuie omis faptul că romanii puteau să-l schimbe pe ahieru din funcție când vroiau), ideea venirii Eliberatorului se accentuase tot mai mult, Sfântul Ioan Botezătorul proclamând venirea Mântuitorului și instaurarea împărăției Sale mult așteptată de evrei ca fiind apropiată Andrei va deveni ucenicul profetului. La o vreme după botezul lui Isus, auzindu-l pe Ioan Botezătorul spunând despre Isus: „Iată mielul lui Dumnezeu!” (Io. 1,36) i-a urmat lui Isus ascultând cuvântul Său împreună cu un alt ucenic al Profetului care va deveni ucenic al Mântuitorului, Ioan al lui Zevedeu, aici cei doi întrebându-l unde își are locuința. După acest eveniment Sfântul Andrei i-a relatat fratelui său cele întâmplate, astfel putem spune că Andrei este primul Apostol care a dat mărturie despre El și sfântul Petru primul care a crezut în El prin mărturia dată de un om. După moartea profetului, Sfântul Andrei își va relua ocupația alături de fratele și tatăl său până când Isus le adresează chemarea: “Veniți după Mine și eu vă voi face pescari de oameni” (Mt. 4,19) iar el împreună cu Simon au lăsat toate și l-au urmat.

Despre Sfântul Andrei nu se mai vorbește într-un mod expres dar este clar că a fost martor la toate evenimentele din viața și activitatea publică a Mântuitorului, numele lui mai fiind menționat de două ori în întreg Noul Testament când se dă lista Apostolilor, fiind menționat întotdeauna după fratele său. Apostolii au mai rămas câțiva ani la Ierusalim, începând formarea Bisericii. La Sinodul Apostolic care a avut loc în jurul anilor 49-50 la Ierusalim,

Apostolii s-au întâlnit și au tras la sorți pentru a decide unde va merge fiecare. Sfântului Apostol Andrei i-a revenit Scytia, acest lucru fiind menționat în Istoria Bisericească a lui Eusebiu de Cezareea (256-340). Mai întâi, Sfântul Andrei l-a însoțit pe fratele său prin Asia Mică, apoi a trecut în peninsula Balcanică prin teritoriul Turciei de azi, ajungând în Scytia, unde s-a oprit un timp. Apoi ar fi continuat misiunea, ajungând până în sudul Rusiei de astăzi. După aceea, s-a întors în Grecia, consolidând comunitățile creștine înființate de Sfântul Pavel și de alți Apostoli care au trecut pe acolo, ajungând până în Peloponezul grecesc, în orasul Patras. Acolo a murit ca martir, fiind rastignit pe o cruce în forma de X, care îi poartă numele din acel moment.. După moartea sa moaștele s-au pastrat la Patras. Pe la anul 350 împăratul Constanțiu al II-lea (fiul lui Constantin cel Mare) duce moaștele sfântului Andrei la Constantinopol și le așează în Biserica Apostolilor. Acestea se păstrează întregi până în jurul anului 850, când împăratul bizantin Vasile I Bulgaroctonul, la rugămintele locuitorilor din Patras, le înapoiază capul sfântului Andrei. În anul 1208, în timpul Cruciadei a IV-a relicvele au ajuns la Amalfi, în apropiere de Napoli, fiind păstrate în domul San Andrea. În 1462 au fost mutate la Roma, din cauza pericolului turcesc. În secolul al XV-lea Papa Pius al II-lea a mutat relicvele sfântului Andrei în catedrala Sfântul Petru de la Roma. În anul 1964 în spiritul iubirii frățești și al ecumenismului dar și din cauza faptului că Sfântul Andrei este atât ocrotitorul Constantinopolului dar și al Patriarhiei Ecumenice capul sfântului Andrei a fost înapoiat bisericii din Patras.

Este patron al Scoției (steagul scoțian reprezintă crucea sfântului Andrei), al Spaniei, al Siciliei, al Greciei și al Rusiei. De asemenea, este patronul orașelor Napoli, Ravenna, Brescia, Amalfi, Mantua, Bordeaux, Brugge, Patras și conform unei tradiții și al României deși nu există nici o mărturie concretă care să ateste acest lucru cu excepția unei peșteri și a unui pârâu care-i poartă numele.

În credințele populare, este considerat mai mare peste lupi. Data de 30 noiembrie fiind cap de iarnă, luna lupilor fiind considerată luna decembrie numită și luna Sfântului Andrei sau popular “*indrea*” sau “*undrea*”.

Răzvan CHIVULESCU

Anul III

Alexandru Petricaș, Oradea, Romania

„Menirea mea a fost și este aceea de a ajuta oamenii”!

Profil

Născut: 17.05. 1988, Oradea

Studii: Absolvent al Facultății de Teologie Greco-Catolică din Oradea, România.

Profil: Teologie- Pastorală

Câteva cuvinte despre mine:

Numele meu este Alexandru PETRICAȘ, absolvent al Facultății de Teologie Greco-Catolică, Departamentul Oradea, din cadrul Universității Babeș Bolyai Cluj-Napoca. Chiar dacă la început nu m-am simțit atât de fascinat de preoție pentru a-mi dori cu adevărat să intru la această facultate, încetul cu încetul am înțeles că mă pot pune cu ușurință în postura de a fi un sprijin pentru oamenii nevoiași prin a ajuta aproapele. Inițial am început în Oradea o colaborare cu Radio Maria. Visul meu la finalul liceului era să devin jurnalist. Prin acest post de radio am avut oportunitatea de a pătrunde în tainele meseriei și de a fi de folos în același timp, pentru că este radioul Bisericii Catolice. Ucenicia în radio m-a ajutat să intru în contact cu oamenii și, mai ales, cu nevoile lor. Eram în clasa a XII-a când m-am decis să aflu ce înseamnă să fii voluntar. M-am dus la Asociația Caritas Eparhial Oradea și am spus că vreau să fiu de ajutor. Prima mea experiență cutremurătoare a fost atunci când am intrat în contact cu săracii care beneficiază de o masă caldă, pentru că știm cu toții că oamenii din România au o situație mai precară. Când îi vezi plângând că n-au o pâine, înțelegi ce înseamnă suferința. Au urmat apoi patru ani în care m-am implicat în toate proiectele existente, de la strângeri de fonduri și colecte de alimente la împărțitul hainelor și igienizarea de apartamente. Din fiecare activitate am avut ceva de învățat.

De la voluntariat la convingerea că sunt născut pentru preoție nu a mai fost decât un pas. În ultimul moment am hotărât să renunț la jurnalism și să merg mai departe pe studii teologice, și iată-mă azi absolvent atât al unui Seminar Teologic cât și a unei Facultăți Teologice. Datorită muncii de voluntar am înțeles că oamenii, oricât de săraci ar fi, au mai multă nevoie de afecțiune decât de bani. Ca preot îi voi putea ajuta cu o vorba bună, voi putea fi aproape de ei. În urma acestei experiențe trăite în CARITAS simt că Dumnezeu m-a întărit în luarea deciziei de a urma

Facultatea de Teologie Greco-Catolică din Oradea. De la o vârstă fragedă am crescut într-un grup de tineri, și anume Oratoriul Maria Imaculata al Catedralei Sfântul Nicolae din Oradea. Până în acest moment privirea mi-am îndreptat-o spre tineri și copii, având o frumoasă experiență, se spune că am un dar, acela de a lucra cu aceștia, implicându-mă în diversele activități în cadrul Biroului Pastoral Eparhial Oradea. Țin să mulțumesc și aici tuturor acelora, formatorilor, care au perindat Oratoriul și Biroul Pastoral, le mulțumesc că m-au ajutat să cresc în primul rând ca om și mai apoi ca și un bun creștin. De la copii și tineri spre persoane cu diferite situații precare nu a mai fost decât un pas.

Mi-aș fi dorit să urmez o specializare, un masterat, însă Domnul se pare că a dorit un alt lucru de la mine, o altă frumoasă experiență, aceea de a fi de ajutor aproapelui. Iată-mă aici la CARITAS

DIOCESANA, Rimini, unde îmi voi desfășura activitatea, unde voi continua voluntariatul meu. Sunt prezent aici pentru că prietenul meu Vasile ȘOPTEA care a făcut voluntariat pentru 4 ani și 6 luni aici la Rimini, a venit momentul să se întoarcă în România unde va lucra ca administrator la CARITAS EPARHIAL ORADEA. Cu ajutorul lui Dumnezeu și a Sfintei Fecioare sper să reușesc în toate, îmi doresc să fiu o

rază de lumină acolo unde va fi nevoie. Acum la final, doresc să-i mulțumesc lui Don Renzo GRADARA, Directorul Caritasului Diocesan din Rimini, pentru oportunitatea oferită și sunt pregătit pentru această aventură cu certitudinea că în Dumnezeu voi reuși să realizez lucruri mărețe.

Închei mulțumind totodată Preasfințitului Virgil Bercea, Părintelui Olimpiu Todorean, Pr. Cristian Săbău, Pr. Antoniu Chifor și tuturor formatorilor pe care i-am avut în Seminar în acești 4 ani, pentru încrederea și efortul acordat și pentru tot ceea ce au investit în mine. Aici în Diaspora la Rimini există și o comunitate românească greco-catolică avându-l ca preot pe pr. Cristian COSTE, originar din ZALĂU. Sunt bucuros ca voi avea posibilitatea să mă implic în continuare “ca un tânăr ce-și trăiește credința”, într-o parohie românească.

Vă salut pe fiecare dintre dumneavoastră, purtându-vă mereu în rugăciunile mele. O îmbrățișare de la RIMINI, ITALIA.

BUCURIA DE A-I SLUJI PE CEILALȚI, AFRICA 2011

În perioada 15 iulie - 9 august 2011, mulțumită lui Dumnezeu și lui Don Tarcisio Nardelli, am avut șansa de a participa alături de un grup de aproximativ 20 de persoane, la o experiență misionară în Tanzania, Africa. Odată ajunși, ne-am îndreptat spre dieceza de Iringa, în ale cărei câteva parohii am fost găzduiți. Grupul din care am făcut parte, era alcătuit din Paola Casolari, Valentina Attanasio, Antonio Fianza și subsemnatul, personalități distincte prin definiție, dar, unite într-un cuget prin aceeași flacăra a dragostei, care ardea în noi pentru Hristos și pentru aproapele. Primele 10 zile le-am petrecut în Kaning'ombe, într-un complex parohial, unde, alături de surorile Minime dell' Addolorata și părintele paroh Carles am trăit o experiență de împărtășire deosebită. Comunitatea locală a fost deosebit de primitoare și afectivă, uimindu-mă prin simplitatea și cordialitatea lor, iar după ce am părăsit această parohie, am vizitat pentru 2 zile Parcul National Ruaha, pornind apoi spre Ukumbi, unde am rămas într-un convent de surori pentru alte 10 zile.

Deși diferențele culturale erau mari, m-a

surprins în mod plăcut felul în care percepeau credința și fenomenul religios în general; celebrările liturgice și momentele de rugăciune în general erau pline de bucurie, fiind animate de ritmurile și instrumentele muzicale specific africane, iar pe frunțile oamenilor se putea citi bucuria provocată de ocazia de a ne ruga împreună. Acele momente mi-au amintit că într-adevăr, Dumnezeu nostru este un Dumnezeu al bucuriei: “Dar iată că le-a întâmpinat Isus și le-a zis: „Bucurați-vă!” Ele s-au apropiat să-I cuprindă picioarele și I s-au închinat.” (Mt. 28,9).

Această bucurie de a sta împreună, este bucuria slujirii, pentru că “Datori suntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor neputincioși și să nu căutăm plăcerea noastră.” (Rom. 15,1), iar noi ca “frați mai mari” ai acestora, datori suntem a-i sluji cum se cuvine pe cei

aflați în nevoi: “Și care este mai mare între voi să fie slujitorul vostru. (Mt. 23,11)”.

Bucuria acestei slujiri, o confirma foarte bine cuvântul JOY = BUCURIE, care definește exact persoanele prioritare în slujirea noastră: J = Jesus first (Isus pe primul plan), O = others second (aproapele pe planul secund) și Y = yourself last (tu însuși ultimul).

Mulțumesc încă o dată lui Dumnezeu pentru această experiență, care m-a ajutat să descopăr fericirea în persoanele pe care uneori le consideram neînsemnate și în lucrurile cele mai mărunte, iar cu acest gând închei, însoțind în rugăciune toți misionarii și toate persoanele aflate în dificultatea de a găsi adevărata misiune pe care Hristos ne-a încredințat-o!

Ciprian BURDAȘ

Absolvent al Facultății de Teologie Greco-Catolică Oradea

CRONICA UNUI MOMENT DEPĂȘIT

În perioada 3-6 ale lunii, a avut loc la Oradea Întalnirea Episcopilor Orietali Europeni. Mărturisesc că în primul moment, m-am întrebat oare ce s-ar discuta la o asemenea întâlnire? În al doilea moment al gândului, am trecut din interogație în afirmativ-deziderativ (nu fără o tentă, recunosc - imperativă): *ce aș vrea să se discute!* Căci este vorba de o obligație – ce vine pe fondul unei îngrijorări, în a vorbi despre identitatea noastră greco-catolică: aceasta este tema în jurul căreia îmi voi articula reflecțiile din acest articol.

Dar haideți să ne întoarcem înapoi în timp: momentul Unirii. Atunci când românii ortodocși din Transilvania (căci termenul de spiritualitate bizantină, e încă abstract, din moment ce acest duh al tradiției bizantine a luat un chip patricular, aici, în acest loc din Balcani) au acceptat formal cele 4 puncte florentine. Nu contează contextul istoric al aceluia moment - că s-a întâmplat sau nu, așa cum ne-o spun frații ortodocși ai zilelor noastre, puțin importă. Ne interesează faptul că acestei comunități română-ortodoxă de până acum, i se va adăuga ceva – recunoașterea „formală” a celor 4 puncte. Așadar, ea tinde să se separe de vechea identitate prin a primi ceva în plus, chiar și numai „formal”. Cât de formală sau nu, este această unire se va vedea în al doilea ceas al istoriei acestei noi Biserici: momentul Școlii Ardelene. Există o straniețate a creștinismului românesc și a bisericicii unite în particular, aceea de a fi de sorginte latină într-o mare slavă. Marea școală ortodoxă kieviană și slavii de la sud, au făcut ca limba slavonă să fie un liant al limbajului liturgic, al celui teologal în general chiar și pentru ortodoxia românească. Traducerea limbajului cultural în limba română s-a început cu mai bine de un secol și jumătate înainte de unire. Inerent, el conținea elemente slavone înrădăcinate deja în teologia românească și care traduceau pe filieră slavă termeni, bizantini (grecești) cu o mare încărcătură spirituală. Așadar, concepte preluate și îmbogățite de către Sf. Părinți pe o filieră a filosofiei grecești (unele cuvinte chiar instituite cu noi sensuri), trecute prin spiritualitatea slavă, care a dat mari școli teologice au fost preluate în limba noastră veche, liturgică, primind expresie într-o tradiție monastică românească, ele au rămas ca și netraduse. Nu e vorba de un deficit de sens cât mai degrabă, o ne-alterare a sensului. Ori școala Ardeleană dintr-o dorință de afirmare prin ex-cluziune, a făcut un prim pas spre clădirea unei noi identități: a epurat limbajul liturgic. Epurare - a se înțelege aici aproape în sens ideologic, politic - fiecare cuvânt a fost izolat, chestionat și expulzat din cetatea spiritului. Nu a fost vorba de o diorthosire, cât mai degrabă înlocuirea lor cu unele cuvinte forțat preluate, fără inspirație câteodată, neologisme fără acoperire, care aduceau o notă raționalistă, sintetică și care loveau practic în inima

oficiului liturgic (nu ma refer aici doar la „Slujba”) - oficii, care sunt în fond centralitatea veritabilă a unei tradiții de tip bizantin. Așadar, s-a creat un prim moment al unei înderptățiri de sine, a unei identități care își afirmă superioritatea într-un mod aproape brutal. Îndepărtarea nu a rămas aici, ea înseamnă în acelasi timp o apropiere de modelul latin, care a adus o noutate binefăcătoare, nouă, românilor. Catehezele, această conștientizare a credinței – manifestată chiar și în plan social și politic. Dar odată cu conștientizarea credinței, vine și personalizarea ei, din nou pleiada devoțiunilor de tip latin care odată cu sec XIX-lea își fac loc cu statuile și frenezia lor cu tot și comunitatea a prins gustul lor. Din nou formarea clerului, a preoților s-a făcut în occidentul latin, în acel climat teologic latin, despre care părintele Scrima spunea că a trecut de la o perspectivă sintetică și organică la unitatea analitică și sistematică a adevărului religios. În final, a venit perioada comunismului și cea post-decembristă cu toate suferințele și privațiunile ei, astfel încât problema unei regăsiri într-o spiritualitate de tip „bizantin” devine aproape iritabilă pentru credinciosul matur. În condițiile în care generația care a purtat suferința clandestinității și odată cu ea, memoria ei, se stinge, în mod accelerat. Iar noua generație, cea tânără, care sa instalat în mod comod și distrat (dar nu e chip, altfel!) în cateheza care poartă forma mentis proprie spiritului latin, devenim o comunitate ușor dizolvabilă, purtăm ceva din instabilitatea unor structuri chimice. Ce este de făcut? Recunosc, nu am un raspuns. Mai degrabă problema are o aromă specifică de conciliu, în care ar trebui puse în joc toate resursele intelectuale ale Bisericii noastre. Dar aș face un mic excur în marginea unor experiențe orădene și a unor lecturi revelatoare. Venit aici la Oradea, Seminarul generos fiind, ne primește pe toți: excluși, venetici, oameni ai locului - într-un cuvânt prefigurăm paradoxul unității - diversitate a Șineadului genezei. Suntem pestriți, avem fiecare coloratura locului eparhial și parohial de obârșie, dar totuși ne re-găsim într-o unitate (fragilă, e drept). Noi repetăm în mic, ceea ce se propune în mare: o unitate, mai degrabă: comuniune în diversitate. De aici dați-mi voie să visez, să delirez pe urmele unei lecturi din Scrima - poate cel mai mare teolog pe care l-a dat locul nostru românesc, în ultimul secol. Vorbind despre, Duminică, ziua a Opta, pentru întreaga literatură patristică (de la Epistola lui Barnaba, trecând apoi prin Sfântul Vasile) ea vine să instaureze o zi care nu se află în calendar. Totul se termină în ciclul celor 7 zile. Octava, ogdoe-ul, Duminica, prefigurează „lumea ce va să vină”. Nu e vorba de a glisa spre altceva, cât o depășire a ceea ce era, a surmonta vechiul, lucrul înfăptuit prin Înviere

(continuare în pag. 5)

RUGĂCIUNE

Spre Tine, Doamne, cu-ncredere alerg
Cu Tine împreună pe drum vreau să merg.
Cu Tine în suflet, cu Tine mereu,
În viața mea Tu Bun Dumnezeu.

Cu suflet deschis, cu inima-mpăcată
Spre Tine, Doamne, vreau să vin odată.
Cu suflet curat și inima deschisă,
Te măresc pe Tine, Maica Precistă!

Isuse Hristoase, aprins Ție mă rog
Fii cu mine în fiecare loc.
Ferește-mi sufletul și inima de răutate,
Învelește-mă cu a Ta divină bunătate.

Părinte, veghează asupra pașilor mei
Lumină revarsă oriunde mă duc ei.
Iar atunci când cad, ridică-mă cu brațele Tale
Și ajută-mă să-mi vindec durerile!

Monica POPA
Anul I

(urmare din pag. 4)

și desăvârșit prin Cinzecime. De atunci trăim într-un timp pneumatic, care ne face de aici posibili cetățeni ai Împărăției. Între Heptomadă și septenar diferența nu mai este cantitativă ci calitativă. În această hermeneutică subtilă se în-scrie și nivelul tipologicului - avizat ca și nivel de lectură de întreaga Biserică, după exemplul: vechiul Israel - noul Israel (creștinii). Dar semnificativ pentru vechiul Israel ca traseu și nu ca instituire, este Exodul - lungul drum al deșertului, al negării ideii de sedentaritate - unde germinația pământului nu este posibilă sub nici o formă, simbolistica deșertului este și în noul testament un loc tainic (Hristos se retrage dese ori în pustie). Într-o lectură tipologică noi creștinii, trebuie să re-actualizăm acest drum, în mod continuu, tema pelerinului sau *imitatio christi* se află sub prezența ca și neîntreruptă a Bisericii. Așadar condiția noastră este una „pelegină pe acest pământ” - cum spune missa romană. Dar condiția aceasta suportă unele nuanțe: este vorba de o totală abandonare în voia Divină (mana și

prepelețele), iar în al doilea rand, într-un mod aparent lipsit de sens față de primul - ideea unei călăuziri cvazi-vizibile. Cele două condiții colacionate, vorbesc de noi, de Biserica Unită Română. Pentru că noi avem totuși ceva: avem Euharistia și Martirii. Două puncte care urcă și ne urcă, în mod vectorial spre acea Împărție fixă (pătrată) a Ierusalimului ceresc. Dar până atunci stăm sub semnul timpului. Nu știu sigur dacă a ne instala într-o formă sau alta ar fi un răspuns. Diversitatea aceasta, cu riscurile inerente, răspunde prea bine ideii de pelerin și pelerinaj. De mai bine de trei sute de ani formulăm un răspuns al comuniunii, am putea fi răspunsul cu un ”R” mare - la un ecumenism care se înfăptuiește în alte laboratoare și care va fi, vrând ne vrând... hai să fim alții! sau nu...

Andrei VUCU
Anul III

DISCUȚIE ÎNTRE 2 EMBRIONI

- Și tu crezi în viața de după naștere?

- Desigur. După naștere trebuie să urmeze ceva. Probabil că ne aflăm aici tocmai pentru a ne pregăti pentru ceea ce urmează.

- Ce prostie! După naștere nu urmează nimic. Și, de altfel, cum ar putea să arate?

- Nu știu exact, dar desigur va fi mai multă lumină decât aici. Poate că vom umbla pe propriile picioare și vom mânca cu propria gură.

- Ce tâmpenie! Nu se poate să umbli. Iar ca să mâncăm cu gura, chiar ar fi de râs. Doar noi mâncăm prin cordonul ombilical. Însă ia să-ți spun ceva, putem exclude viața de după (moarte) naștere, pentru că deja acum e prea scurt cordonul ombilical.

- Ba da, ba da, cu siguranță va fi ceva. Însă, probabil, ceva mai altfel decât ne-am obișnuit aici.

- Păi de acolo nu s-a întors nimeni. Odată cu nașterea, viața se termină, pur și simplu. De altfel, viața nu este altceva decât o permanentă înghesuială, în întuneric.

- Eu nu știu exact cum va fi dacă ne vom naște, dar desigur că o vom găsi pe MAMA, iar ea va avea grijă de noi.

- Pe mama? Tu crezi în mama? Și, după tine, unde ar putea ea să fie?

- Păi oriunde în jurul nostru. Doar trăim în Ea și prin Ea. Fără ea, nu am fi deloc.

- Eu nu cred asta! Eu nu am văzut nicicând, niciun fel de mamă, așa că evident nu există.

- Dar, uneori, când suntem în liniște, o auzim cum cântă, simțim cum mângâie lumea din jurul nostru. Știi... eu cred că viața adevărată ne așteaptă abia de acum încolo.

Simion Vasile TEREĆ
Anul III

IMPRESII DESPRE ZILELE MONDIALE ALE TINERETULUI

MADRID 17- 20 AUGUST 2011

După cum se știe, în vara acestui an, respectiv între 17 și 20 august, s-au desfășurat la Madrid Zilele Mondiale ale Tineretului. Peste două milioane de tineri din întreaga lume au participat la acest eveniment cu o însemnătate deosebită în ceea ce privește promovarea unei spiritualități creștine autentice. Mai ales în această perioadă de rătăcirii și permanente frământări, prin care trece omenirea, tinerii au nevoie de repere valorice reale, de modele care să le orienteze viața.

Papa Ioan Paul al II-lea a fost cel care a avut inițiativa organizării ZMT, în anul 1983-1984, Anul Sfânt al Mântuirii. Atunci, Fericitul Papă i-a chemat pe tineri să celebreze împreună acest eveniment, iar aceștia au răspuns cu un entuziasm care a depășit toate așteptările. Ulterior, ONU a declarat un an ca Anul Tineretului, ocazie cu care, Papa a scris o scrisoare adresată special pentru tineri, și astfel a început obiceiul Zilelor Mondiale ale Tineretului.

De obicei, Întâlnirile Mondiale se bazează pe câteva elemente principale: convocarea, mesajul Papei, întâlnirea tuturor în locul celebrării, participarea tuturor la orele de cateheză, noaptea de veghe și rugăciune împreună cu Sfântul Părinte, celebrarea Euharistică. Toate aceste elemente sunt o chemare la *reîntoarcerea la Hristos, adresat tinerilor și lumii, plecând de la experiențele și marile probleme ale vieții tinerilor*. Principalul catehet este Sfântul Părinte, prin predicile, comentariile și gesturile sale. Tinerii sunt invitați la reflecții profunde asupra adevărului creștin și la acea experiență a credinței care-l vor ajuta să înfrunte problemele existenței sale.

Întâlnirea de la Madrid din august 2011 a urmat liniile generale ale ZMT-urilor, dar a avut și particularități specifice. În primul rând, această *adunare mondială* a tinerilor, a avut loc pe fondul crizei economice globale, a decadenței accentuate a lumii occidentale, context care s-a reflectat și în tematica majorității catehezelor și meditațiilor ținute în capitala Spaniei. Deși se putea justifica un oarecare pesimism provocat de vremurile în care trăim, elanul și entuziasmul tinerilor participanți s-au dovedit a fi o mărturie vie că **Biserica lui Hristos există!** Spiritul veacului acestuia nu a reușit să suprimă Biserica întemeiată de însuși Mântuitorul Isus Hristos și nici orizontul spiritual al tuturor tinerilor, care au conștientizat sensul autentic al vieții creștine.

Piețele și străzile Madridului erau pline până la refuz de tinerii participanți la ZMT, iar metrourele și trenurile de-abia făceau față la fluxurile de pelerini. Deși proveneam din țări aflate uneori la distanțe geografice enorme, din limbi și culturi diferite, simțeam un sentiment *universal* al unității. Liantul nostru

principal era credința în Hristos. De altfel, motto-ul ZMT Madrid 2011 a fost: *„Înrădăcinați și întemeiați în Cristos, tari în credință”* (Col 2, 7).

Grupul de tineri din Eparhia de Oradea, sub îndrumarea pr. Paul Popa, am fost cazați timp de cinci zile la Parohia Bunul Păstor, aflată în zona sud-estică a Madridului. Pe lângă programele oficiale generale, toate grupurile din România au avut cateheze și întâlniri zilnice, urmate de celebrarea liturgică, în cadrul cărora a fost dezvoltat mesajul paulin. De asemenea, au fost abordate și dezbătute problemele de interes acut cu care se confruntă tinerii și au fost date mărturie de credință. La aceste întâlniri au participat PSS Virgil Bercea (care a condus catehezele și meditațiile) și PSS Florentin Crihălmeanu, precum și trei episcopi romano-catolici din România.

Pe parcursul celor patru zile petrecute la Madrid, Sfântul Părinte Papa Benedict al XVI-lea a avut patru întâlniri private: cu seminariștii, cu persoanele cu dizabilități, cu profesorii univeristari și cu persoanele consacrate. La întâlnirea cu seminariștii (peste 4500 de seminariști), care a avut loc la Catedrala Sfânta Maria la Real de Almudena, Papa ne-a îndemnat la curaj: *„Nu vă lăsați intimidati de o lume care încearcă să Îl excludă pe Dumnezeu!”*. Benedict al XVI-lea și-a exprimat fericirea de a celebra această liturghie cu cei care „aspiră la titlul de preoți ai lui Hristos, în serviciul Bisericii și al oamenilor”. *„Văzându-vă pe voi, văd cum misiunea Bisericii este încă în viață”*, a mai adăugat Papa.

Papa ne-a mai rugat pe toți seminariștii, să „înfruntăm această provocare deschis și fără mediocritate, ca pe o frumoasă modalitate de a ne trăi viața liber și în serviciul altora”. Ne-a reamintit „Veți putea fi disprețuiți, fapt uzual cu cei care urmăresc scopuri înalte sau care demaschează idoli în fața cărora oamenii se închină azi”. Sfântul Părinte a mai spus că „puterea, posesia și plăcerea sunt criteriile principale după care lumea există astăzi”, astfel că „rugați-L pe El să vă ajute să imitați caritatea, fără a vă rușina de păcătoși, astfel ca, prin ajutorul vostru să se convertească și să se întoarcă la calea ce dreaptă”.

Pentru mine personal, Zilele Mondiale petrecute la Madrid în august 2011 au reprezentat o perioadă de *reflecție atentă* asupra sensului vieții și a misiunii mele, precum și un adevărat izvor de haruri și putere interioară.

Cristian BĂLĂNEAN
Anul III

ESTE DUMNEZEU BUN?

Dacă este bun, de ce exista **suferință și răutate**? Să presupunem pentru un moment că Dumnezeu este Atotputernic. Aceasta înseamnă că Dumnezeu poate crea orice este posibil din punct de vedere logic. Prin urmare el poate crea galaxii și particule subatomice și păduri tropicale și... pe tine...

Dar Dumnezeu nu poate crea ceea ce este imposibil din punct de vedere logic. El nu poate crea un cerc pătrat sau un băț cu un singur capăt. Așadar poate crea Dumnezeu o piatră așa de mare încât nici măcar El să nu o poată ridica? Nu!

Și cum ar fi dacă atunci când Dumnezeu a creat oamenii, a dorit ca aceștia să fie **liberi**?

Libertatea este un lucru bun. Dar, dacă oamenii sunt creați liberi, nu pot fi forțați să se supună voinței lui Dumnezeu. Fiindcă libertate fără posibilitatea de a alege, este precum un cerc pătrat... este o contradicție logică... Dumnezeu nu a dorit roboți. El a dorit persoane **reale**. Primii oameni, care au fost înzestrați cu imensa puterea a alegerii libere, au abuzat de libertatea lor... consecințele tragice rezultate în urma alegerii lor eronate precum și alegerile noastre eronate, se întind în toată lumea...

Dumnezeu este responsabil pentru **actul** libertății, pe când oamenii sunt responsabili de **faptele** libertății.

Dar să ne reamintim. Noi nu suferim singuri. Dumnezeu va opri în cele din urmă suferința și răutatea. Mai mult decât atât, Dumnezeu a devenit om pentru a suferii împreună cu noi și a ne arăta cum să iubim.

Dumnezeu este bun!

Și dorește persoane reale precum ești tu, să îl cunoască... dar libera alegere îți aparține...

Horia N. BURSAȘ
Anul III

FERICIREA

Doi oameni rătăciți
Caută să fie fericiți
Caută...dar în zadar !
Fericirea e un dar,
Un dar de la Dumnezeu
Pentru cei ce s-au iubit mereu.

Fericirea n-o găsești
Fericirea o primești.
Dacă nu iubești puțin,
Viața îți va fi un chin.
Fericire vei primi
Când cu adevărat tu vei iubi !

Fericire vei avea mereu
Când iubești pe aproapele tău.
Iubește ne-ncetat,
Vei fi fericit cu-adevărat !
Învăță să iubești
Și vei avea tot ce-ți dorești !

Monica POPA
Anul I

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: pr. Antoniu CHIFOR

Redactor: Horia BURSAȘ

Din redacție: Otilia BĂLAȘ, Răzvan CHIVULESCU, Andrei VUCU

ADRESA REDACȚIEI

Seminarul Teologic Greco-Catolic, Parcul Traian, 20, Oradea, Bihor, România.

E-mail: seminarium2004@yahoo.com

www.seminaroradea.ro